

Omdat geen plek een mooier symbool is voor ontspannen en spannende ontmoetingen dan een hotel, drop- pen we twee gasten samen op een kamer voor een avond en een nacht tussen de lakens. Vrienden of nieuwsgierige vreemden, op bekend of onbeslagen ter- rein. Op een driemaster uit 1930 doen acteurs Koen De Bouw en Titus De Voogdt een boekje open over hun buitenbaarmoederlijke vriendschap, over makre- len en over hoe je geluk bij het nekvel moet grijpen.

DOOR KATRIEN STEYAERT
FOTO'S JOHAN JACOBS

KOEN DE BOUW EN TITUS DE VOOGDT

liFe
ROOMMATES
KOEN DE BOUW EN
TITUS DE VOOGDT

G

‘Ge hebt u laten doen’, zegt Titus terwijl hij op tafel klopt. ‘Maar de andere vissers op het staketsel van Zeebrugge lachten met mijn in elkaar geschroefde reishengeltje’, sputtert Koen tegen. ‘Ze hadden zeker van die polsdikke viermeterlijnen?’ vraagt Titus. Koen knikt. ‘Ik heb me dan maar op een terras vlakbij gezet en gewacht tot ze iets langer dan een halve minuut de andere kant op keken. Uiteindelijk ben ik het afgebald, zonder mijn lijn uit te werpen.’ Titus grinnikt. ‘Vissers kijken dikwijls meesmuilend naar een ander zijn gerei. Je moet gewoon een blik teruggooien. Respect afdwingen.’ Koen zucht. ‘Ik begon te twijfelen aan mezelf.’ ‘Dan vang je niets meer’, zegt Titus stellig. Hij is vijftien jaar jonger dan Koen, maar als het op de edele kunst van het vissen aankomt, is hij zijn meerdere. ‘Wat heb je je vrouw verteld?’ ‘Ik heb daar een uur of twee gestaan, maar niemand heeft iets gevangen. Te koud, hè. De kabeljauw zit te diep.’ En maar stinken naar de drank.’ Koen lacht luid. Hun opgewekte humor voert de

boventoon. Het is precies die chemie die de film *Broer* draagt. In de nieuwste van Geoffrey Enthoven (*vanaf woensdag in de zalen, red.*) speelt Koen Mark, een uitgebluste hoteleigenaar, en is Titus zijn buurman Ronnie, een garagist en volbloed arrangeur. De twee als komisch duo, het is een primeur. ‘Heb je nu niet het gevoel dat je met de Dikke en de Dunne aan tafel zit?’ vraagt Koen. De film bevat inderdaad nogal wat pingponghumor en Titus wacht gezond gespannen de reacties van pers en publiek af. ‘Ik vind mezelf meestal meestal grappig in *Broer*, maar bij het herbekijken dacht ik soms toch: De Voogdt, rustig. Dan was er een belangrijk of emotioneel moment en vreesde ik dat de humor daar een beetje op inbrak.’ ‘Drama, thriller, komedie, je moet het toch niet reduceren tot één genre?’ countert Koen. ‘Als Laurel en Hardy in het vreemdelingenlegioen terechtkomen (*in ‘The flying deuces’, red.*) sta je toch ook niet stil bij de vreselijke dingen die dat legioen gedaan heeft? Humor krijgt maar een volwaardige kans als hij zich mag ontwikkelen tegenover een zekere sérieux.’

RENDEZ-VOUS

‘Er was veel ruimte om echt samen te spelen’, blikt Koen terug. ‘In film domineert de techniek vaak. Het beeld, de kadrering, het licht: ze bepalen heel sterk de feeling van een scène. Maar bij *Broer*, en dat gebeurt niet vaak, waren er momenten dat hetzelfde referentiekader ontstond als in theater.’ Titus weet wat hij bedoelt. ‘Elkaar dingen toegooien, zien of de ander het oppikt, een blik werpen en uitkijken naar wat de ander gaat zeggen. Je kunt het vergelijken met tangodansen.’

‘Zeker humor mag je niet kapot repeteren. Een portie onbevangenheid is aangewezen’, gaat hij verder. ‘Veel heeft met vertrouwen en evenwicht te maken. Als acteur moet je elkaar bijna onmiddellijk toelaten en moet de gêne snel wegvallen, ook als je elkaar niet goed kent. Net als in een goede relatie mag er zich niet een boven de ander zetten. Daarom hoef je nog niet per se vrienden te worden.’ Eentje dat wel degelijk ontstond deze zomer in Ierland, waar *Broer* in een weelderig groen decor gedraaid werd. ‘Het merendeel van ons leven brengen wij door op sets. Die tijd probeer ik dus goed te besteden’, zegt Koen. ‘Daarmee bedoel ik niet dat het per definitie altijd aangenaam moet zijn, maar wel dat het me moet verrijken. Waar ben je anders mee bezig? Dat het klikte met Titus was absoluut een meerwaarde. Niet met elke acteur met wie ik gewerkt heb, ging het zo vanzelfsprekend vlot.’ Nu, op ‘t Eilandje, is de sfeer er een van oprechte camaraderie, al hoeden deze mannen zich voor klefheid. ‘Het is niet dat Koen en ik elkaar uitnodigen om te eten met onze families of elke maand bellen’, zegt Titus. ‘Dit soort relatie ontstaat in een soort bubbel, los van de rest van je vrienden en familie, binnen die ene intense ervaring die je hebt gedeeld. Het is een soort langer uitgevallen rendez-vous. Of nee: een buitenbaarmoederlijke vriendschap.’ Koen glimlacht. ‘Die is geestig.’

EINDELIJK ERKENNING

Nog veel geestiger werd het toen de twee hengelbroers werden, voor de kust van Bantry, een dorp in de oksel van de Zuid-Ierse schiereilanden Beara en Sheep’s Head. ‘We waren veel aan het draaien en snakten naar

vrije tijd. Toen we ons informeerden in het dorp stuurden ze ons naar een specifieke pier’, vertelt Titus. ‘In het productiewagentje dat we mochten lenen, reden we over kleine paadjes door de donkerte en de mist, om uit te komen op een prachtige plek. De zon ging onder en we hadden een barbecuetje bij ons.’ ‘Ik kende vissen alleen maar van vroeger, toen ik met mijn grootvader pladijs ging vangen vanaf de dijk of de pier in Blankenberge’, vertelt Koen. ‘Maar in Ierland stonden we

tussen de rotsen, in the middle of nowhere. Dat is een essentieel verschil. Het was heerlijk.’ Titus geeft direct toe dat die avond hoog op zijn lange lijst van vis-escapades staat, misschien wel helemaal bovenaan. Vooral toen de makrelen na een tijdje van doodse stilte begonnen te bijten. ‘Makreel is een van de mooiste vissen die er zijn’, zegt Koen. ‘Zilver met azuurgroen. Een klein roofdier dat je hele lijn kapotdraait. Prachtig. En lekker vet om op te eten.’ ‘Die avond lieten ze niet meer

los’, zegt Titus. ‘Op den duur moest een van ons de lijnen binnenhalen terwijl de andere de vissen loshaakte. Het was zo’n bandwerk dat we er de slappe lach van kregen.’ Na een uurtje spartelden 35 makrelen op de pier. ‘Het was de vangst van de tournage.’ Ze babbelen nog een eind weg – vooral Titus is daar bedreven in – over de roemrijke avond. Over de volle zak makrelen die ze op de toog van het hotel hesen, waar hij een plaats kreeg in de koelkast. Over het rookoventje dat ze gingen zoeken en »

liFe
ROOMMATES
KOEN DE BOUW EN
TITUS DE VOOGDT

uiteindelijk vonden bij de oude man van de juweliersvrouw. 'Hij zat op een kruk, want hij had last van haperende benen, maar hij gaf ons perfecte instructies', vertelt Titus. 'We maakten de vissen schoon en mochten ze bespreken met zijn zelfgestookte whisky. De meesten van de crew bekeken Koen en mij meewarig als we weer eens gingen vissen, maar met die gerookte makrelen, genoeg voor de hele ploeg, kwamen we langs de grote poort terug binnen.' 'Eindelijk erkenning', grinnikt Koen.

SNOR?

Ze stoten hun glazen Jack Daniel's tegen elkaar. Het is nachtdonker achter de patrijspoorten van de Marjorie II. De driemaster, in 1930 gedoopt als De Hartstocht, is 55 meter lang en heeft voor bijna 700 vierkante meter aan zeiloppervlakte. Het schip ligt voor anker in de oudste dokken van Antwerpen, vlak bij het Museum aan de Stroom, en telt twaalf nette kajuiten. Ronny Muyshondt, naar wie Koen respectvol verwijst als 'de schipper', stamt uit generaties van vrachtaarders en was kapitein op cruises met Amerikaanse toeristen.

'Koop een boot, werk je dood', zegt Titus, als hij hoort dat Ronny zowat alle onderhoudswerkzaamheden op zijn schip zelf uitvoert. Ze hebben het over boegschroeven en droogdokken, met zo'n naturel dat je Titus zelf zeebenen toedicht.

Ook Koen vindt het een inspirerende plek, zegt hij wanneer hij aan dek koele nachtlucht tankt. Hij vindt het alleen jammer dat vissen er vanavond niet in zit. De enige vis in de buurt is de dorade op zijn bord. Titus relateert. 'Dat vissen komt dikwijls ter sprake, maar ik doe nog andere dingen in mijn vrije tijd, hoor. Mijn lief

KOEN
'IK ZIE COLLEGA'S
WELEENS EEN
DEMONSTRATIE VAN HUN
EIGEN KUNNEN GEVEN.
"KIJK EENS HOEVEEL
PINGPONGBALLETJES IK
IN MIJN GAT KAN STEKEN."
VRESELIJK'

lacht zelfs altijd als ik visverhalen vertel. "Hier zie, en hij vangt nooit iets", zegt ze dan.' Koen lacht kostelijk. 'Ze heeft natuurlijk gelijk,' zegt Titus, 'maar daar gaat het niet over. Als ik ga voetballen, is dat ook niet om een goal te maken, maar om me samen met mijn vrienden in 't zweet te werken en een reden te hebben om daarna een pint te drinken.'

Bij vissen speelt er minder zweet mee. Wel nostalgie, iets wat op escapisme lijkt en een dosis testosteron. 'Je jachtinstinct als man wordt ingevuld,' vindt Titus, 'en je hebt het gevoel dat je aan zelfonderhoud doet, zelfs al is het maar een beetje.' 'Je denkt: gaat er iets bijten? Hoe groot gaat het zijn? Het is een soort grabbelton, vooral als je op zee vist', zegt Koen. 'Onder die enorme blauwgrijze massa zit een hele wereld, en al vissend kun je een stukje van dat onzichtbare zichtbaar maken.'

Koen heeft iets filosofisch en ernstigs over zich, maar met een even uitgestreken gezicht doet hij aan zelfspot of maakt hij droge grappen. Wanneer Titus begint over het genot van zelf vliegvis-aas knutselen, kan

hij het niet laten. 'Je gaat me gek verklaren', zegt Titus, 'maar in de winter maak ik namaakvissen van...' '...de wenkbrauwen van je kinderen?' flapt Koen eruit. Titus lacht en wil verdergaan: 'Nee, dat niet, maar van...' '...de snor van je vrouw?' vraagt Koen. Grijnzend maakt de risee zijn uitleg af: 'Van beverhaar, kalfstaarten of pluimen van Indiase hanen.'

LEEGHANGERS

Met de liefde voor buitenzijn spot Koen niet. 'De natuur inspireert me, ook in mijn vak', zegt hij. 'Vaak vind ik ze een bron van emoties, van leven en dood, van hoop en wanhoop. Om erin te werken of te wandelen maakt het mij niet uit of het regent of zonnig is.' Titus knikt. 'Ik herinner me grijze dagen in Ierland dat ik misschien naar de bioscoop wilde, maar dat Koen zei "We gaan vissen" of "we gaan die berg op klimmen". Ik heb één ding geleerd: van zulke uitstappen krijg je nooit spijt.'

'Als zeventien-, achttienjarige ging ik met *Bernadetje* (het cultstuk van Arne Sierens, red.) op tournee in heel Europa. We waren van die jonge *leeghangers* die het cool vonden om uit te gaan en lang te slapen. Toen ik vorig jaar terugkwam in Edinburgh, een van de plekken van *Bernadetje*, ontdekte ik de Highlands. Wat een uil was ik toch, dacht ik. Wat heb ik niet allemaal gemist.'

Dezer dagen manifesteert Koen zich als Jasper Teerlinck, de smetvreziger en eigenzinnige professor uit de Eénreeks *T*. Hij is met diens opgeschoren kapsel aan boord van de Marjorie II gekomen, want hij zit midden in de opnames voor reeks twee. De draaidagen zijn bijzonder lang, het acteren is meer dan ooit millimeterwerk. 'Het is een van mijn boeiendste maar ook

vermoeiendste rollen, omdat ik op elk detail moet letten.'

Als we hem vragen waaruit hij blijft putten, antwoordt hij met een woord: doseren. 'Zoals een wielrenner die de Ronde van Frankrijk gaat rijden. Dat ik het soms lang volhoud als personage heeft ook te maken met het feit dat ik nooit echt een rol spéél. Het is altijd een deel van mijn persoonlijkheid dat aan het woord komt, een deel dat je overdag niet of zelfs hopelijk nooit hoort.'

'Het is niet altijd wroeten in jezelf

of je innerlijke demonen bekampen, hoor. Sommige rollen zijn niet zo moeilijk', zegt Titus nuchter. Op dit moment gaat hij wel voluit als Babette, een zestigjarige barones die de hoorns draagt in *Poepsimpel* van Compagnie Cecilia. 'Liegen is het verkeerde woord, maar op theater kun je gemakkelijker met weinig middelen een hele wereld creëren. Publiek en spelers stappen tegelijk in een bubbel, dat is de afspraak. Net dat maakt het plezant.'

BIJGELOOF

'Voor Titus was het spelplezier misschien altijd iets vanzelfsprekender dan voor mij', geeft Koen toe. 'Misschien komt het doordat ik geen theateropleiding heb gevolgd', denkt Titus. 'Nog elke dag denk ik: vandaag val ik door de mand, want ik doe ook maar wat.' Koen glimlacht. 'Ik ben van mijn twaalf jaar het theater in gedoken. Het was mijn grootste liefde, maar op een gegeven moment, rond mijn vijfenveertigste, moest ik aan mezelf toegeven dat ik het gehad »

liFe
ROOMMATES
KOEN DE BOUW EN
TITUS DE VOOGDT

had. Ik nam bewust afscheid, althans tijdelijk, want ik zal er ooit wel weer ruimte voor maken. Momenteel mis ik het niet, maar ik ben wel bezig met teksten en dingen die ik ooit op theater zou willen brengen. Terug naar die andere soort betovering.’

De betovering aan boord van de Marjorie houdt nog even aan. Koen en Titus hebben het schip voor zich alleen, en praten zonder op de klok te kijken voort over leven en werk. Over hoe je op theater meer dan op pellicule genade krijgt als je mislukt – ‘Je pakt daarna een pint en denkt: volgende keer beter’, zegt Titus. Over ooit regisseren – ‘Of ik nu voor of achter de camera sta, dat maakt me eigenlijk niet uit. Het verhaal telt. Er zitten al enkele opties in mijn hoofd’, zegt Koen. En over bijgeloof. Uit de scheepsradio klinkt Stevie Wonders ‘Superstition’.

‘Wij spuwen over elkaars schouder voor we opgaan of we wensen elkaar een dikke *merde*’, zegt Titus. ‘Met dat soort rituelen breng je jezelf in een *state of mind*’, knikt Koen. ‘Als we repeteren voor *T*. wil ik altijd mijn handschoenen al aan. Ik ben er trouwens van overtuigd dat als je genoeg investeert in je bijgeloof, dat een werking krijgt. Je kunt dingen realiseren door de juiste focus. Hoe geraak je anders aan een lief?’ Ze lachen.

‘Serieus,’ zegt Koen, ‘de omstandigheden maken dat dingen zich voordoen en die kun je voor een stuk zelf creëren.’ ‘Mijn vader zei altijd dat je het geluk bij het nekel moet grijpen’, knikt Titus. ‘Net zo moeten wij beseffen dat, als we op de juiste manier in ons vak staan, de verhalen ons zullen vinden’, zegt Koen. ‘Als acteur moet je altijd helpen om dat verhaal verteld te krijgen, zo goed of zo kwaad als het gaat. Ik zie collega’s weleens een

KOEN

‘IK HOU VAN DE HARMONIE
IN MIJN PERSOONLIJKE LEVEN.
VEEL ARTIESTEN PRESTEREN
HET BEST IN TIJDEN
VAN CHOLERA. IK NIET’

TITUS

‘IK HEB AL GESPEELD IN
TIJDEN VAN BREUK ÉN
VAN GELUK. OP WANKELE
MOMENTEN IS MIJN JOB SOMS
EEN ZEGEN, WANT DAN
KAN IK VLUCHTEN’

demonstratie van hun eigen kunnen geven.’ Hij zucht. ‘“Kijk eens hoeveel pingpongballetjes ik in mijn gat kan steken.” Vreselijk.’

MESSEN MAKEN

We mogen Koens toewijding aan het vak niet verwarren met totale identificatie. ‘Ben ik mijn job, mijn huis, het geld dat ik eventueel op mijn rekening heb? Nee. Zodra je dat gelooft, ben je verloren. Ik zag het al bij mensen: van het moment dat ze die job, dat huis of die relatie kwijt waren, raakten ze ook zichzelf kwijt. Dat is het ergste. Bij alles wat je realiseert, moet je bereid zijn om het nog diezelfde dag los te laten. Dat klinkt heel wijs en ik zeg niet dat ik het zelf kan, maar het is wel

wat ik onderweg ervaren heb. Ik leef met het feit dat elke dag de laatste kan zijn.’ Hij bedoelt het positief.

In *Broer* zegt Ronnie tegen Mark dat vissen goed is tegen een gebroken hart, maar dat hebben deze heren al jaren niet meer nodig. Titus heeft een dochter van acht en eentje van een jaar met Liesje Patteet, die in de mode werkt. Koen is al jaren getrouwd met Chantal Leyers, die zich na een korte televisiecarrière omschoolde tot coach voor bedrijven en particulieren. Hun zoon Xander, negentien, aardt naar zijn moeder en zit op de hogeschool. Jolan, eenentwintig, studeert om fotograaf te worden en werd van de straat geplukt als model. Hij was vorig jaar samen met zijn vader te zien in een campagne voor Jack & Jones.

De zonen wonen nog thuis en gaan in de zomer mee op familiereis, weliswaar met hun lieven erbij. ‘Thuis is een soort burcht die je bouwt’, zegt hun vader. ‘Het is een plek waar je veilig voelt en die niet voortdurend onder druk staat. Van daaruit kun je eventueel je aanval op de buitenwereld organiseren. Ik hou van die harmonie in mijn persoonlijke leven. Veel artiesten presteren het best in tijden van cholera. Ik niet. In die zin ben ik misschien een zondagsschilder’, glimlacht hij.

Titus lijkt minder vangnetgevoelig. ‘Ik heb al gespeeld in tijden dat ik een lief had, geen lief had, met kinderen, zonder kinderen, in tijden van breuk en geluk. Op wankele momenten is mijn job soms zelfs een zegen, want dan kan ik vluchten. Op de set pak ik niets mee, de wereld valt eventjes stil.’ De Marjorie II hangt rustig in het donkere dok. Titus voelt zich bijna schuldig dat hij er blijft slapen. ‘Als acteur ben je veel weg. Ik weet hoeveel het vraagt van Liesje om ’s morgens »

liFe
ROOMMATES
KOEN DE BOUW EN
TITUS DE VOOGDT

alleen voor de kinderen te zorgen. Mocht ze dat niet zien zitten, dan zou ik ook niet in het buitenland kunnen gaan draaien. Ik krijg zoveel.'

Achter zijn jeugdige buitenkant zit een dertiger die zorgen voor zijn dierbaren heel schoon vindt. Liesje, Jeanne en Maria zijn toevallig deze hele woensdag samen met hem thuis geweest. Hij haalt trots een mes boven met een greep van herten-gewei en een carbonstalen lem-met. Zelf gemaakt op die gestolen vrije dag. 'Ik heb mijn duimen verbrand aan mijn smidsevuur – lees: de combinatie van mijn barbecue en mijn haardroger – maar ik ben heel tevreden met het resultaat. Iets zelf maken is tof. Iets repareren omdat een ander het slecht gemaakt heeft, is nog beter.'

BACK TO BANTRY

Koen beleeft iets gelijkaardigs in zijn tuin. 'Maar daar voel ik bovendien de verbazing over het universum. Elke oogst is wonderbaarlijk. Zelfs het mislukken van die oogst is fascinerend. Pas op, ik heb gevloekt toen mijn eerste tomaten na maanden van zorg de aardappelziekte kregen. Maar ik heb schimmels en beestjes leren zien als een net zo waardevolle levensvorm. Ik kan me dat natuurlijk permitteren, want ik moet niet leven van mijn teelt.'

Op de ruim drie hectare bij zijn tweede gezinshuis in de Ardennen is Koen een arboretum begonnen. Hij is een man die zulke oerdromen koestert, die oude appelbomen zou stelen alleen maar omdat ze zo mooi knoestig zijn. 'Toch moest ik mezelf overhalen om mijn eerste zomereiken te planten, want ik wist dat ze zo traag zouden groeien dat ik nooit hun volwassenheid zou zien.'

KOEN
'IK SPÉÉL NOOIT
ECHT EEN ROL. HET IS
ALTIJD EEN DEEL VAN MIJN
PERSOONLIJKHEID DAT AAN
HET WOORD KOMT, EEN
DEEL DAT JE OVERDAG NIET
OF ZELFS HOPELIJK NOOIT
HOORT'

TITUS
'HET IS NIET ALTIJD WROETEN
IN JEZELF OF JE INNERLIJKE
DEMONEN BEKAMPEN, HOOR.
SOMMIGE ROLLEN ZIJN
NIET ZO MOEILIJK'

Titus schudt zijn hoofd. 'Op ons erf in Sleidinge stonden een prachtige kerselaar en lindeboom. Mijn ouders hadden ze geplant bij de geboorte van mijn zus en van mij, en tegen dat we er twintig jaar later weggingen, was hun omvang verdubbeld.' 'Heel veel van de bomen heb ik samen met mijn zonen geplant. Ik heb ze daartoe verplicht, in weer en wind', glimlacht Koen. 'Over twintig jaar, en zeker de dag dat ik er niet meer ben, zullen ze die bomen anders bekijken.' 'Niets leukers dan iets planten waarvan je weet dat het er nog zal zijn als jij dat al niet meer bent', vindt Titus. Hij heeft het over bomen, maar eigenlijk ook over dochters, messen, een huis. 'Over twintig jaar ga je er nog zijn hè,

Koen', zegt hij. 'Als God het belieft', knikt die. Het klinkt oud, hoewel hij dat nog lang niet is. Het enige wat erop wijst dat hij de kaap van de vijftig gerond heeft, is zijn frozen shoulder. 'Een vervelende kwaal', zucht hij. 'Ik vond het altijd zo vanzelfsprekend dat alles fysiek marcheerde.'

Kniezen zit er niet in. In maart starten de opnames van *Premier*, de nieuwe van Erik Van Looy, waarin hij de hoofdrol speelt. Daarna volgt de derde film rond Vincke en Verstuyft. Titus zal te zien zijn in *Kebab royal*, aan de zijde van Peter Van den Begin, en heeft nog een stevige speellijst van *Poepsimpel* voor de boeg.

Maar eerst steken ze in een Fokker het Kanaal over voor het première-weekend van *Broer (dit interview werd kort ervoor afgenomen, red.)* 'In de dorps-cinema van Bantry gaan we de eerste vertoning doen', zegt Titus enthousiast. 'Alle Ieren die hebben meegewerkt, zijn uitgenodigd. Het hele dorp staat al in rep en roer.'

Koen is bedaarder. 'Voor mij is het project afgesloten. Het voelt een beetje vreemd om al die mensen terug te zien. Maar we blijven een weekend, misschien wordt het daardoor anders. Je neemt toch je visgerie mee?' vraagt hij aan Titus. Die knikt. 'Ik zie ons al staan: in pak, met strik op de pier. Maar ga je tegen Chantal kunnen zeggen: "Ik ben een uur of drie weg?"' 'Dat zou ik kunnen zeggen, maar ik heb haar er graag bij', antwoordt Koen. 'Thuis zien we elkaar al zo weinig. Ze zal trouwens even benieuwd zijn als wij. Wie weet wat slaan we weer allemaal aan de haak.'

Logeren in een tweepersoonskajuit kan vanaf 125 euro, www.marjorie2.com

EINDE